

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 iunie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Liliana Catan,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2013, în privința inculpatului

***Gusacov Evghenii Iuri**, născut la 14 noiembrie 1992, originar și locuitor al mun. Chișinău, str. Așhabad, 14, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;*

	<i>Termenul de examinare a cauzei</i>
<i>în instanța de fond:</i>	<i>12 iulie – 18 iulie 2013,</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>28 octombrie – 19 decembrie 2013,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>15 mai – 11 iunie 2014;</i>

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Botanica mun. Chișinău din 18 iulie 2013, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364/1 Cod de procedură penală, inculpatul Gusacov Evghenii a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f), 90 Cod penal la 4 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 4 ani.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că la 07 februarie 2013, aproximativ ora 21:45, inculpatul Gusacov Evghenii, aflîndu-se în fața blocului locuit de pe str. Pandurilor 2, mun. Chișinău, i-a aplicat cet. Maslov Vladimir mai multe lovituri cu pumnii și picioarele în diferite regiuni ale corpului, cauzându-i, conform raportului de expertiză medico – legală nr.465/D din 13.03.2013, excorații cu echimoze și edem al țesuturilor moi adiacente la nivelul feței, după care i-a sustras un telefon mobil de model „Nokia X1” în valoare de 1000 lei și bani în numerar 300 lei, cauzînd părții vătămate o daună considerabilă în sumă de 1300 lei.

În ședința de judecată inculpatul a solicitat examinarea cauzei penale în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, conform art. 364/1 Cod de procedură penală, din motiv că recunoaște vinovăția și nu solicită administrarea de noi probe.

Examinînd în cumul toate probele anexate la materialele cauzei penale în coroborare cu declarațiile inculpatului, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f), Cod penal, ca jaful, adică, sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit prin aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzare de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, nu se afla la evidența medicului narcolog și psihiatru, are loc permanent de trai, duce un mod normal de viață, trăiește în concubinaj și concubina lui este însărcinată, că el a recunoscut vinovăția, a colaborat activ cu organul de urmărire penală la descoperirea crimei, s-a căit sincer de cele comise, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

Astfel, instanța a concluzionat că față de inculpat este necesar de aplicat o pedeapsă în limitele articolului incriminat, în corespundere cu stipulările art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală, cu aplicarea art. 90 Cod penal, deoarece inculpatul a recuperat părții vătămăte prejudiciul cauzat.

3. Procurorul a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatului să-i fie aplicată pedeapsă de 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Apelantul a invocat că inculpatul anterior a fost condamnat pentru comiterea de infracțiuni similare, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de doi ani de închisoare, cu suspendarea executării ei pe un termen de 1 an, însă aceasta nu a fost suficientă pentru corectarea lui, el săvârșind din nou o infracțiune.

Prin aplicarea pedepsei prea blînde, nu se vor realiza scopurile Legii penale reflectate în art. 2 Cod penal, deoarece avînd la bază circumstanțele menționate, există riscul comiterii de către acesta a unor noi infracțiuni în timpul executării pedepsei stabilite prin sentința în cauză.

Unicul motiv indicat de instanță de judecată la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, este că antecedentele penale sunt stinse, ceea ce este insuficient.

Instanța a ignorat prevederile art. 61 Cod penal, or, aplicînd în privința inculpatului art. 90 Cod penal pentru comiterea infracțiunii cu un grad de prejudiciabilitate sporit, nu va fi atins scopul principal și anume prevenirea de comitere de noi infracțiuni de către inculpat, precum și de către alte persoane.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2014, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că instanța de fond corect a reținut ca circumstanțe atenuante în privința inculpatului recunoașterea vinei, căința sinceră, că el a colaborat activ cu organul de urmărire penală la descoperirea crimei, a recuperat paguba părții vătămăte, are la întreținere concubina care la moment este însărcinată, că a acceptat examinarea cauzei în baza art. 364/1 Cod procedură penală, că circumstanțe agravante nu s-au stabilit.

Instanța a relevat că argumentele acuzării, că inculpatul anterior a fost condamnat sunt neîntemeiate, deoarece antecedentele penale sunt stinse, cu atît mai mult că condamnarea anterioară a fost la o vîrstă minoră a inculpatului.

Astfel, instanța de fond corect a ajuns la concluzia posibilității de a-i acorda inculpatului încă o șansă, aplicîndu-i pedeapsa sub formă de închisoare cu suspendarea executării ei pe un termen de probă, făcînd referire și la prevederile art. 364/1 alin. (8) Cod procedură penală, iar careva interdicții pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal nu s-au stabilit.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurentul a invocat că:

a) instanța de apel pronunțând o decizie de condamnare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru comiterea unei infracțiuni cu un grad de prejudiciabilitate sporit, fiind periclitată ordinea de drept, nu a fost atins scopul principal și anume prevenirea de comitere de noi infracțiuni de către inculpat, precum și de către alte persoane.

Pedeapsa stabilită inculpatului nu a fost apreciată în coroborare cu faptele comise și consecințele acesteia, nu s-a ținut cont de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii comise. Astfel, instanța de apel a ignorat prevederile art. 61, 75 Cod penal.

Inculpatul anterior a fost condamnat pentru comiterea unei infracțiuni similare, și pedeapsa cu suspendare stabilită anterior nu și-a atins scopul.

Instanța de judecată urma să acorde o deosebită atenție circumstanțelor comiterii infracțiunii, luând în considerație că infracțiunea în cauză are o amploare răspândită și faptul că integritatea fizică și proprietatea privată sunt valori supreme ocrotite atât de Constituția Republicii Moldova, cât și de legea penală și orice atentat la aceste valori este pasibil de pedeapsă, instanța de judecată urma a pedepsi inculpatul mai aspru pentru a evita contribuirea la dezvoltarea în rândul cetățenilor a sentimentului că mai pot beneficia de o protecție adecvată din partea statului și curmarea încrederii infractorilor în faptul, că vor fi blînd pedepsiți;

b) inculpatul, este o persoană care nu este angajată în câmpul muncii, obține surse de trai prin activități temporare, neperiodice, nestabile, în același timp nu are vre-o ocupație permanentă care să-l caracterizeze din punct de vedere pozitiv, nu sunt date cunoscute despre starea lui materială, s-a ascuns, de către organul de urmărire penală fiind anunțat în căutare, fapt ce dovedește în plus că inculpatul nu a conștientizat gravitatea infracțiunii și se comportă ușuratic referitor la consecințe.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, ținînd seama de opinia părților expusă în referință, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat în drept pe temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii (pct. 5 din decizie).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete, invocate în apel, nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, în raport cu circumstanțele invocate în descriptivul deciziei contestate, inclusiv cele indicate în pct. 4 din prezenta decizie și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, omițându-se totalmente motivarea ilegalității hotărârilor contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori de drept în aspectul vizat.

Rezultă, că recursul de pe rol nu întrunește condițiile legale de conținut în această parte, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care ar justifica acest recurs.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comisă de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și cu referire la argumentele din recursul ordinar reproduse la pct. 5 lit. a) din prezenta decizie, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpa, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75 și 90 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale.

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și menționate în pct. 5 din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate

instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu este un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Pe lângă aceasta, conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

Se atestă, însă, că argumentele specificate în recursul ordinar și reproduse în pct. 5. lit. b) din prezenta decizie, nu au fost invocate și în apel (*pct. 3-5 din decizie*).

Deci, și în această consecutivitate recursul ordinar nu are niciun suport legal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale, că recursul ordinar este și unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) și 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (2), 432 alin. (1), (2) pct. 1), 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2013, în privința inculpatului Gusacov Evghenii Iuri, pe motiv că nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 02 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan